

Huid (****)

Huid.

Foto Sofie Knijff

Theater.

Door Schweigman& en Slagwerk Den Haag.

Regie: Boukje Schweigman.

Compositie: Arnoud Noordegraaf.

Scenografie: Theun Mosk. 25/10, Stadsschouwburg Utrecht.

Tournee t/m 11/1.

De aanpak van Boukje Schweigman, koningin van het 'ervaringstheater', en Slagwerk Den Haag is inventief en veelzijdig. Tussen alle schoonheid, kracht en kwetsbaarheid is er opvallend vaak ruimte voor luchtigheid en humor.

MIRJAM VAN DER LINDEN

De huid is het orgaan met het grootste oppervlakte. De enorme lap vel beschermt onze binnenkant tegen aanvallen van buiten. Maar naast deze heldhaftige functie speelt de huid ook een meer sensitieve, poëtische rol: met je huid kun je voelen en aanraking gewaarworden. Deze zintuigelijke ervaring heeft theatermaker Boukje Schweigman - haar eigen huid heeft zij, inmiddels hoogzwanger en daarom ook niet aanwezig bij de première, alsmat verder zien oprekken - binnenstebuiten gekeerd.

In Huid onderzoekt de koningin van het 'ervaringstheater' samen met Slagwerk Den Haag de communicatie via de huid, maar ook hoe je huid in het theater, vanaf een groot podium, voelbaar

kunt maken voor publiek. Hun aanpak is inventief en veelzijdig; ze prikkelen ons visueel, auditief en zelfs tactiel, met fysieke en technische interventies in de zaal. Als je voor aanvang je armen in die zwarte dozen in de foyer hebt gestoken, zorgt de herinnering ervoor dat je de textuur van de vier performers op het toneel soms denkt te voelen

De voorstelling is als een verkenning. Ze begint met het 'afstropen' van de huid van de rug van een van hen, waarna zij uit haar omhulsel valt, als een baby die geboren wordt. Op het eind krijgen alle dansers nieuwe huid 'opgeplakt', in een raamwerk bespannen met doorschijnend materiaal. Het heeft iets eeuwig hoe ze daar, eerst nog bewegend en uitstulpingen veroorzakend, langzaam tot stilstand komen en gladtrekken tot een strak plaatje. Tussen deze twee 'nulmomenten', een vagelijk dramaturgisch kader, krijgen we een reeks scènes voorgeschoteld waarin het lichaam tot onder de huid wordt bespeeld. Soms vraag je je af waar dit allemaal heen moet, maar oog- en oorstellend is het zeker.

Lijven vormen prachtige abstracte sculpturen of zijn elkaars klimboom, goed voor intieme, aandoenlijke capriolen. Meestal echter dienen ze als instrument voor de drie slagwerkers en is de huid niet zozeer koel materiaal of warm vlees, maar een geleider van geluid. Trommelend op buiken en botten blijkt het lichaam een gevarieerde klankkast. Ronduit elektrificerend werken de ritmes die via de vloer de dansers binnendringen en de lijven alle kanten doen opschieten. Tussen alle schoonheid, kracht en kwetsbaarheid is er opvallend vaak ruimte voor luchtigheid en humor.

IJzersterk is de bijzondere soort perfectie: alles wat je hoort en ziet en daardoor ervaart - met veel

complimenten voor de sfeervolle compositie van Arnoud Noordegraaf en het subtiele lichtplan van Theun Mosk - is tot op de millimeter afgewogen en toch niet gelikt. Je voelt het plezier van het onderzoeken dat Schweigman en consorten de afgelopen tijd gehad moeten hebben, en dat geeft Huid een levendige bloos.